

Daniela T. Montoya

Cinc dones madures i molt modernes són les protagonistes de *Reinas*, la darrera pel·lícula de Manuel Gómez Pereira, qui ja ha demostrat el seu bon pols per dirigir comèdies, com son el cas de *Salsa Rosa* (1991), *El amor perjudica seriamente la salud* (1996), o la recentment estrenada *Cosas que hacen que la vida valga la pena* (2004). Però ara, a diferència de les anteriors comèdies, Gómez Pereira s'endinsa habilment en el repartiment coral al desenvolupar personatges paral·lels relacionats amb aquestes "reines", com ara, els seus respectius cinc fills barons i les parelles respectives, els seus ex, els seus treballadors, etc. És a dir, una mescladissa de personatges que sobrepassen el simple maniqueisme, gràcies al magnífic treball de guió escrit, conjuntament amb Gómez Pereira mateix, per Joaquín Oristrell i Yolanda García Serrano. I és que s'ha de ser molt hàbil per aconseguir entrellaçar els nervis i les tensions que pateixen aquestes mares durant els tres dies precedents a les noces dels fills.

Les presses, que caracteritzen el compte enrere cap a la cerimònia, serviran d'excusa per provocar situacions hilarants, alhora que es va perfilant una tipologia de

mares madures i independents: la mare invasora Ofèlia (Betiana Blum), que és capaç de deixar-ho tot a l'Argentina per anar a cuidar/viure amb el seu fill; la mare ambiciosa Magda (Carmen Maura), qui prioritza l'èxit del seu negoci en lloc d'atendre el fill, progressivament enfonsat; la mare *glamourosa* Reyes (Marisa Paredes), qui literalment manté dins la seva cleda un fill que es conforma amb què l'estimin; la mare cínica i racional Helena (Mercedes Sampietro), qui rebutja l'espectacle mateix de les noces del fill; i la ninfòmana neuròtica Núria (Verónica Forqué), qui pot comprendre les infidelitats prematrimonials del seu fill. Serà, mitjançant les opinions d'aquestes diverses *reinas*, com s'anirà construint un calidoscopi de mirades que, finalment, confluiran en un intent de practicar l'apologia (però amb molt bon rotllo) de la tolerància sobre les diferents maneres d'estimar.

La història de la pel·lícula es desenvolupa donant bots cap endavant i cap a enrere, unint diferents *sketches* (més que anomenar-los "capítols") amb l'única pretensió de divertir-nos amb situacions inusuals. Malgrat aquesta ruptura intencionada de la narració, no hi ha cap desgavell (ni, tampoc, grans moments a recordar) i tot rutlla perfectament engranat, tot aconseguint que,

sense que decaigui el ritme, allò més insòlit sembli creïble. Segurament, una bona part de l'efectivitat de *Reinas* sigui deguda a la tutela de la productora Warner i a la inversió de temps dedicat a calcular fins al més petit detall (des de la preproducció, fins a la promoció publicitària), tot amb l'objectiu final de rendibilitzar la inversió. No és d'estranyar, doncs, l'aire de típica comèdia clàssica que impregna *Reinas*, donant-li un to de pel·lícula lleugera amb final feliç, destinada a entretenir tota la família.

Per altra banda, s'ha d'agrair que la temàtica abordi amb naturalitat la polèmica qüestió dels matrimonis homosexuals, sense donar major importància que l'estrictament vinculada a la rellevància vital d'aquest tipus de celebració. A més, aconsegueix sortir dels habituals estereotips d'homosexual amanerat o transvestit, i ens mostra un ventall d'individus amb diferents maneres de ser, això sí, tots ells més o menys vinculats al luxe i a l'elegància.

Resumint, el millor de *Reinas* és que la comprensió i el diàleg s'erigeixen en les millors eines per estimular la tolerància cap als altres, principalment, vers les seves pràctiques sexuals: des de l'homosexualitat, fins a l'amor madur o les infidelitats "descontrolades". ■

